

Arrest

nr. 214 326 van 19 december 2018
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

- Gekozen woonplaats:
1. ten kantore van advocaat M. BULTHEEL
Cogels Osylei 61
2600 BERCHEM
 2. ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 en op 10 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. BULTHEEL, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 januari 2010 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 1 februari 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 maart 2010 besliste de dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker minderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoekers leeftijd op 18,6 jaar wordt geschat met een standaarddeviatie

van 1,6 jaar. Op 15 maart 2010 werd een voogd aangesteld. De voogdij eindigde van rechtswege op 10 februari 2011.

1.3. Op 29 oktober 2010 besliste de adjunct-commissaris-generaal tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“Asielaanvraag: 01/02/2010
Overdracht CGVS: 27/04/2010*

U werd op 27 september 2010, van 9 uur tot 12.45 uur, gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat Meester Dimitri Vandenbroucke evenals uw voogd Dhr Wim Bonny waren aanwezig gedurende het volledige gehoor.

Na een grondige beoordeling van de motieven van uw asielaanvraag beslis ik u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.”

1.4. Op 27 juni 2018 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud omdat een nieuw element in verband met de vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.5. Op 7 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 8 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 01/02/2010
Overdracht CGVS: 27/04/2010*

Op 18 juli 2018 werd u in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatuut gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 08u56 tot 11u40. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw verzoek om internationale bescherming afkomstig te zijn van Aziza Baba (district Dahana- I-Gori, provincie Baghlan). In Baghlan woonde u samen met uw moeder, uw vier zussen, uw broer en één halfbroer. Hoewel u uw geboortedatum niet kende, was u zeventien jaar oud ten tijde van uw verzoek. U bent sindsdien gehuwd en hebt één dochter, woonachtig te Jalalabad.

Naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u wat volgt. U heeft uw vader nooit gekend. Uw vader was in het verleden werkzaam als officier voor het Afghaanse leger. Na de val van het Najibullahregime (in 1992) kwamen de Taliban aan de macht en arresteerden uw vader. Hij werd opgesloten in de gevangenis en kon twee jaar later ontsnappen. Hij kwam naar huis en vluchtte nadien. Op zijn vlucht werd hij aan een controlepost opnieuw opgepakt en opgesloten. Hij werd gemarteld en gevraagd naar de wapens die hij nog in zijn bezit zou hebben. Uw oom ging uw vader nog tevergeefs zoeken in de gevangenis. U heeft geen nieuws meer van uw vader.

Op een dag kwamen de Taliban naar uw huis en vroegen ze u naar de wapens die uw vader nog zou hebben gehad. Ze gaven u zweepslagen en maanden u aan om met hen mee te gaan vechten in ruil voor geld. U weigerde en kon ontsnappen via het dak. U vluchtte naar het huis van uw oom, die uw vlucht uit Afghanistan regelde.

Vijftien dagen nadat de Taliban naar uw huis waren gekomen verliet u Afghanistan. U reisde via Tadzjikistan, Rusland en enkele voor u onbekende landen om de dag voor uw verzoek om internationale bescherming, op 1 februari 2010, in België aan te komen.

U verklaarde nog dat een neef van u zou zijn omgekomen in een gevecht in de bazaar van Shahre Naw. Hij was werkzaam voor het Afghaanse leger. Ook had u nog een jongere broer, genaamd S. W., die volgens uw verklaringen tijdens een zelfmoordaanslag omkwam op 15 aqrab 1386 (=6 november 2007). Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, een brief over uw broer, een mail over uw broer en twee foto's van uw vader.

Op 29 oktober 2010 werd u door het CGVS erkend in de hoedanigheid van vluchteling omdat het CGVS uw problemen met de Taliban geloofwaardig achtte.

Op 4 april 2018 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. De DVZ werd namelijk in het bezit gesteld van een Afghaanse huwelijksakte waaruit blijkt dat u op 1 december 2015 aanwezig was op uw huwelijk in Pul-I-Khomri (provincie Baghlan). Verder blijkt dat u op 29 februari 2016 werd gecontroleerd in de luchthaven van Düsseldorf, waarbij werd vastgesteld dat u in het bezit was van vliegtickets om naar Kabul af te reizen.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw vluchtelingenstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 18 juli 2018 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: een uitnodiging voor een huwelijk, een enveloppe waarin deze uitnodiging werd verstuurd, uw oude alsook uw aangepaste huwelijksakte, de visaapplicatie van uw vrouw en uw dochter, vijf foto's van uw huwelijk alsook een bericht van de Belgische ambassade te Pakistan.

B. Motivering

U werd op 29 oktober 2010 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. U verklaarde tijdens uw verzoek om internationale bescherming dat u problemen had gekend met de Taliban en op basis van uw verklaringen werd u, mede in het licht van uw minderjarige leeftijd destijds die een ruimere toepassing van het voordeel van de twijfel toeliet, de vluchtelingstatus toegekend.

Het CGVS beschikt over informatie waaruit blijkt dat u bent teruggekeerd naar uw regio van herkomst, dewelke u was ontvlucht in 2010 omdat u er problemen zou hebben gekend met de Taliban. Uit dit persoonlijk gedrag blijkt dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst.

Uw vrouw diende op de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag tot gezinshereniging in. Daarbij legde ze een huwelijkscertificaat neer waaruit blijkt dat u aanwezig was op het huwelijk tussen u en uw vrouw op 1 december 2015 te Pul-I-Khumri (provincie Baghlan). Verder blijkt uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt dat u op 29 februari 2016 werd gecontroleerd in de luchthaven van Düsseldorf, waarbij werd vastgesteld dat u in het bezit was van vliegtickets om naar Kabul te reizen (zie administratief dossier - farde 'landeninfo').

Tijdens het persoonlijk onderhoud dat werd georganiseerd in het kader van een heroverweging van uw vluchtelingenstatuut, wordt u geconfronteerd met bovenstaande informatie. U verklaart dat u niet naar Afghanistan zou zijn teruggereisd sinds uw aankomst in België, wat in het licht van bovenstaande informatie maar moeilijk te geloven is. Wat betreft de huwelijksakte, verklaart u dat de Afghaanse autoriteiten foutief noteerden dat u aanwezig was op uw huwelijk en dat u in werkelijkheid in Pakistan huwde (CGVS 18.07.2018, p.4 & 5). Hier kan niet het minste geloof aan gehecht worden. Vooreerst is het ongeloofwaardig dat de Afghaanse autoriteiten zouden vermelden dat u aanwezig was, als u er in werkelijkheid niet bij zou geweest zijn. Daarnaast verklaart u zelf dat u een tweede huwelijksakte liet maken omdat er in de eerste akte fouten werden gemaakt. Gevraagd welke fouten dit dan wel waren, verwijst u aanvankelijk louter naar uw foutief genoteerde leeftijd. Het is pas nadat het CGVS u confronteert met het feit dat in uw nieuwe huwelijksakte opnieuw staat genoteerd dat u aanwezig was ten tijde van uw huwelijk, dat u melding maakt van deze 'fout' (CGVS 18.07.2018, p.5).

Gevraagd waarom deze zogezegde fout dan door uw vrouw niet werd doorgegeven toen ze de aanpassing van uw geboortedatum ging maken voor uw tweede akte, geeft u het weinig bevredigende antwoord dat uw vrouw dit niet opmerkte omwille van de stress die ze had (CGVS 18.07.2018, p.11). Deze verklaring overtuigt allerminst.

Men kan verwachten dat uw vrouw een dergelijke 'fout' ook zou hebben doorgegeven. Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u wel degelijk aanwezig was ten tijde van uw huwelijk in Pul-I-Khumri op 1 december 2015.

Het lijkt er sterk op dat u ook uw reis naar Afghanistan in februari 2016 tracht te verdoezelen. Hoewel u toegeeft dat u de intentie had om naar Afghanistan te reizen, verklaart u dat u onderweg naar Turkije, waar u een transit had, van gedacht bent veranderd en niet bent doorgereisd naar Afghanistan. U verklaart dat u op de vlucht naar Istanboel de beslissing nam om niet door te reizen naar Afghanistan en enkele dagen in Istanboel rond te lopen. U verklaart verder dat u geen tickets voor Kabul kocht (CGVS 18.07.2018, p.6 & 7). Ook aan deze verklaringen kan geen geloof gehecht worden. Vooreerst is het volstrekt onlogisch dat u de weloverwogen beslissing maakte om naar Afghanistan te reizen, om dan plotselings op de vlucht naar Turkije te moeten beseffen dat het daar wel eens gevaarlijk zou kunnen zijn. U verklaart dat u dan maar besloot om een bezoek aan Istanboel te brengen, maar zou dit uiteindelijk niet hebben gedaan omdat u voor een visum moest betalen (CGVS 18.07.2018, p.7). Alles wijst er op dat u in werkelijkheid geen interesse toonde om een visum te bekomen. Zo verklaart u aanvankelijk dat men op de luchthaven geen visum voor Turkije kon kopen, om op dit antwoord terug te komen. Verder gevraagd wat een visum dan wel kostte, moet u opvallend genoeg het antwoord schuldig blijven. U verklaart eerst dat u die informatie niet ging navragen, om hier opnieuw op terug te komen door te stellen dat de mensen die de visa uitreikten agressief werden (CGVS 18.07.2018, p.7). Dit alles wijst er op dat u helemaal niet de intentie had om in Turkije te blijven en in werkelijkheid wel degelijk naar Afghanistan doorreisde. Uw verklaring dat u geen tickets voor Kabul kocht wordt bovendien ondermijnd door de informatie die werd bezorgd door de Duitse autoriteiten in de luchthaven van Düsseldorf (zie administratief dossier). Hieruit blijkt dat u bij de controle wel degelijk over tickets beschikte om naar de Afghaanse hoofdstad door te reizen. Bovendien dient er op te worden gewezen dat u uw beweerde terugvlucht naar België op de dag waarop u tickets had om naar Afghanistan te reizen, met geen enkel document weet te staven. In het eerder onwaarschijnlijk geval dat u die dag niet zou zijn doorgereisd naar Afghanistan, dient er op te worden gewezen dat uw loutere intentie om naar Afghanistan te reizen door tickets te kopen voor Kabul en op een vliegtuig te stappen richting Istanbul, op zich minstens een verdere aanwijzing vormt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst koestert.

De vaststelling dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig is geweest, wordt verder gestaafd door de vaststelling dat u ten tijde van uw verzoek bedrieglijke verklaringen aflegde die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van uw beschermingsstatuut.

Zo dient te worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt in verband met de problemen die u verklaart te hebben gehad met de Taliban. U verklaart dat de Taliban naar uw huis kwamen en u meenamen voor een opleiding om deel te nemen aan hun gewapende strijd. U zou ongeveer een maand in een kamp van de Taliban hebben verbleven. Toen u op een dag de wacht moest houden, kon u ontsnappen, waarna u tien tot vijftien dagen later Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS 18.07.2018, p.13 & 14). Dit is niet hoe u de zaken ten tijde van de behandeling van uw verzoek voorstelde. U verklaarde destijds dat de Taliban naar uw huis kwamen en u opdroegen om met hen mee te gaan om jihad te doen. U zou geweigerd hebben en ontsnapt zijn via het dak van uw huis. U verklaarde verder vervolgens bij uw oom te zijn ondergedoken om een twintigtal dagen later Afghanistan te verlaten. U verklaarde expliciet dat de Taliban u niet meenamen (CGVS 27.09.2010, p.16). Hiermee geconfronteerd stelt u dat de tolk destijds waarschijnlijk een fout maakte (CGVS 18.07.2018, p.15). Het lijkt echter uitgesloten dat een tolk niet zou hebben vertaald dat u een maand zou zijn gevangen genomen door de Taliban. Deze flagrante tegenstrijdigheid wijst er op dat u in werkelijkheid helemaal niet benaderd werd door de Taliban.

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. Hoewel u vorige keer alleen melding maakte van zweepslagen die u zou gekregen hebben, verklaart u nu dat ze u ook met een mes sneden en toont u hiervan de littekens op uw arm (CGVS 27.09.2010, p.16 & CGVS 18.07.2018, p.15). Opvallend genoeg werd u vorige keer gevraagd of u littekens overhield aan deze zweepslagen en antwoordde u hier negatief op, omdat ze u volgens uw verklaringen destijds alleen op de voeten hadden geslagen (CGVS 27.09.2010, p.18). Het verbaast dan ook dat u nu met littekens op uw arm tracht aan te tonen dat de Taliban u zouden geslagen hebben. Het verloop van uw beweerde ontvoering raakt bovendien kant noch wal. U verklaart dat ze u onder dwang, zelfs mits slagen, meenamen en u en de andere jongens die verplicht werden meegenomen, bewaakten.

Dat ze u dan na een maand zelf al met een wapen in de hand de wacht zouden hebben laten houden, is daarbij volstrekt onlogisch te noemen (CGVS 18.07.2018, p.14).

Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS concluderen dat u destijds beroep deed op een frauduleus asielrelaas.

Wanneer u meermaals wordt gevraagd naar uw actuele vrees bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst en naar de persoonlijke problemen die u daar zou vrezen, maakt u bovendien geen enkele melding van de problemen die u tijdens de asielprocedure verklaarde te hebben gehad. U verwijst louter naar de algemene onveiligheidssituatie en stelt dat u in Afghanistan geen huis bezit (CGVS 18.07.2018, p.12 & 13). Het is pas nadat het CGVS uitdrukkelijk verwijst naar uw verklaringen in verband met de beweerde problemen met de Taliban, dat u die ter sprake brengt (CGVS 18.07.2018, p.13). Dat u deze zagezegde vrees niet spontaan aanhaalt, is opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen persoonlijke problemen met de Taliban hebt gekend.

Verder wordt gewezen op uw verklaring dat een neef van u in zijn functie als militair omkwam in een gevecht met de Taliban en dat een jongere broer van u meer dan tien jaar geleden stierf in een zelfmoordaanslag waarbij tal van mensen omkwamen. Hoewel het CGVS deze gebeurtenissen an sich niet in twijfel trekt, wijst alles er op dat zij het slachtoffer werden van het willekeurige geweld dat destijds in de provincie Baghlan heerste. Hiermee toont u evenwel niet aan dat u zelf zou vervolgd worden.

Wat betreft de tewerkstelling van uw vader voor het Afghaanse leger ten tijde van het Najibullah-regime, dient te worden opgemerkt dat zijn werkzaamheden op zich niet volstaan om te kunnen stellen dat u hierdoor een risico op vervolging loopt. Zo ziet het CGVS niet in waarom de Taliban zich zouden bezighouden met het vervolgen van de zoon van iemand die meer dan vijftientig jaar geleden voor het Afghaanse leger actief was. Uw eigen ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongelooftwaardig geacht.

Voor de volledigheid dient te worden gewezen op de verzoeken om internationale bescherming van uw broers A. G. (J., A. G., CG (...)) en R. G. (J., R., CG (...)). Hen werd op respectievelijk 24 maart 2015 en 1 september 2017 de subsidiaire bescherming toegekend. Beiden werd de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de problemen die ze verklaarden te hebben gehad met de Taliban (zie administratief dossier).

Gevraagd waarom u uw statuut zou moeten behouden, verklaart u dat er elke dag aanslagen plaatsvinden in Afghanistan en er dagelijks onschuldige mensen worden vermoord (CGVS 18.07.2018, p.16). Naast de vaststelling dat de algemene onveiligheidssituatie geen motief is dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert, merkt het CGVS op dat u hiermee de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstelt. Evenmin wijzigd dit de vaststelling dat u minstens twee keer naar Afghanistan terugreisde.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin ombuigen. De visa-applicatie van uw vrouw en dochter en een bericht van de Belgische ambassade tonen aan dat uw vrouw en dochter op basis van gezinshereniging naar België proberen te komen. Uw taskara levert dan weer bewijs voor uw identiteit. Deze elementen worden niet betwist.

Wat betreft uw huwelijksaktes, dient te worden opgemerkt dat in bovenstaande beslissing reeds werd vastgesteld dat deze bewijzen dat u terugkeerde naar Afghanistan en uw beweerde vrees voor vervolging ernstig ondermijnen. De uitnodiging voor uw huwelijk in Pakistan en de foto's laten hierop geen ander licht schijnen. Naast de vaststelling dat deze uitnodiging werd opgesteld door een kennis van u en aldus bezwaarlijk objectief kan worden genoemd, toont dergelijk document nog steeds niet aan dat u effectief naar Pakistan zou zijn gereisd. Bovendien strookt de inhoud van dit document niet met de inhoud van uw huwelijksakte. Op de uitnodigingsbrief staat namelijk dat u wordt uitgenodigd voor een huwelijksfeest op 21 oktober 2015, hoewel op uw huwelijksakte vermeld staat dat u huwde op de 10de van de negende maand van 1394, wat overeenkomt met 1 december 2015. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Pakistan – Corruptie en documentenfraude" van 26 maart 2018) blijkt dat in Pakistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief. Verder bewijzen de foto's op geen enkele manier dat deze in Pakistan zouden zijn genomen, zoals u heeft beweerd.

De documenten die u neerlegde tijdens uw verzoek, leiden evenmin tot een andersluidende appreciatie. Zo leveren foto's van uw vader en een bevestiging van de dood van uw broer geen bewijs voor uw beweerdte vervolging door de Taliban. Het faxbericht in verband met de militaire activiteiten van uw vader lijkt aan te tonen dat uw vader actief was voor het Afghaanse regime. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, is uit uw verklaringen allerminst gebleken dat dit voor u een verhoogd risico op vervolging met zich meebrengt.

Uw vluchtelingenstatus wordt gezien bovenstaande vaststellingen ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en Dari, de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad (CGVS 18.07.2018, p.15 & 16). Ook heeft u reeds een aanzienlijke werkervaring. Zo werkte u reeds voor de 'wegendienst' alsook voor de groendienst van de stad Antwerpen en doet u af en toe interimwerk. Daarnaast volgde u twee jaar lang een opleiding tot automecanici (CGVS 18.07.2018, p.19 & 20). Daarenboven lijkt het er op dat u over enige financiële draagkracht beschikt. Zo geeft u zelf aan geld op te sturen naar uw vrouw in Afghanistan en blijkt het dat u de nodige gelden kan laten vrijkomen om een vlucht naar Afghanistan te boeken (CGVS 18.07.2018, p.12).

Het CGVS stelt verder ook vast dat u in de stad Jalalabad over een aanzienlijk netwerk beschikt waarop u zou kunnen terugvallen. U verklaart dat uw zus en haar man in de stad wonen (CGVS 18.07.2018, p.10). Ook uw vrouw en uw dochter zouden hier wonen, samen met uw schoonouders (CGVS 18.07.2018, p.4 & 5). De man van uw zus, die eveneens de broer van uw vrouw is, zou bovendien een apotheek bezitten in Jalalabad, wat er op wijst dat uw schoonfamilie relatief welvarend is (CGVS 18.07.2018, p.10). Men kan er aldus vanuit gaan dat u bij terugkeer naar Jalalabad, zij het minstens tijdelijk, kan terugvallen op uw zus en op uw schoonfamilie.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat dit niet gaat omdat u dan in een winkel zal moeten gaan werken en mogelijks zou sterven bij een zelfmoordaanslag. Verder verklaart u er geen huis te hebben om in te gaan wonen (CGVS 18.07.2018, p.13). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld bestaat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U maakt het verder niet aannemelijk waarom u niet zou kunnen terugvallen op uw netwerk in Jalalabad.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. De rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen RvV nr. 224 276 en RvV nr. 224 516 van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting heeft verzoeker aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 224 276. Bijgevolg wordt verzoeker geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 224 516.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Het eerste middel steunt op een schending van de volgende bepalingen:

“- Artikel 1, A2 Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 Vreemdelingenwet juncto artikel 55/3/1, §2, 2° Vreemdelingenwet

- het zorgvuldigheidsbeginsel

- de materiële motiveringsplicht”.

Concreet licht verzoeker toe als volgt:

“Verzoeker volhardt in hetgeen hij uiteengezet heeft in zijn onderhoud bij verwerende partij op 18 juli 2018 en herneemt dienaangaande integraal hetgeen hij hogerop in het feitenrelaas stelde:

Op 1 december 2015 trouwde verzoeker in Islamabad, Pakistan, hetgeen - evenwel in afwezigheid van verzoeker – geattesteerd werd door ‘The Appeal Court of Baghlan’ op 10 januari 2018. De afgeleverde huwelijksakte, inmiddels verbeterd (zie documenten CGVS), klopt volgens verzoeker nog steeds niet. Hij is wel degelijk in Islamabad, Pakistan gehuwd en niet in Baghlan, Afghanistan. Verzoeker volhardt dan ook in hetgeen hij hieromtrent verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij op 18 juli 2018 (notities CGVS, p. 4 en 5).

In 2016 overwoog verzoeker in een dronken, wanhopige toestand terug te keren naar Kabuhl, in de waan dat dit een laatste redmiddel zou zijn. In Turkije aangekomen kwam verzoeker tot bezinning en werd hij zich plots heel bewust van een mogelijke vervolging door de Taliban bij zijn terugkeer naar Baghlan. Hij bleef dan ook in Turkije (zie stuk 6 – kopie internationaal paspoort, waaruit geenszins blijkt dat hij terugkeerde naar Afghanistan). Eens daar wenste hij in eerste instantie Istanboel te bezoeken, maar hij beschikte op dat moment niet over de voldoende bestaansmiddelen om een visum te verkrijgen. Verzoeker volhardt dan ook in hetgeen hij hieromtrent verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij op 18 juli 2018 (notities CGVS, p. 4 en 5).

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, en waarop zij haar beslissing nagenoeg uitsluitend grondt, is verzoeker sinds 2010 niet meer in Afghanistan geweest!

Nog volgens verweerder zouden de verklaringen van verzoeker tegenstrijdig zijn met betrekking tot enerzijds zijn ontsnapping van de Taliban en anderzijds zijn lichamelijke verwondingen die door de Taliban aangebracht werden.

Verzoeker betwist dit.

Verzoeker verklaart dat hij, als minderjarige en kennelijk onder nervositeit en druk van zijn interview voor de nationale autoriteiten, enkel die vragen beantwoordde die hem gesteld werden. Aldus is het mogelijk dat cruciale informatie niet aan het licht gebracht werd tijdens zijn eerste interview op 21 oktober 2010.

Hoe het ook zij, werd hij 2 maal gezocht door de Taliban, 1 maal thuis en 1 maal in het kamp. Verzoeker herhaalt:

Kort na de 2e arrestatie van de vader van verzoeker, drongen de Taliban het huis van verzoeker voor de eerste maal binnen. Zij zochten bewust verzoeker, de oudste zoon maar nog maar 17 jaar oud, en vroegen hem naar de wapens die in het bezit van zijn vader zouden zijn geweest en sloegen hem met de zweep.

Bij een tweede onverwacht bezoek dwongen de Taliban verzoeker bij wijze van straf mee te komen om aan jihad te doen.

Verzoeker bleef ongeveer een maand in het kamp van de Taliban waar hij mishandeld werd, zo bewijzen de veelvuldige littekens op zijn arm van sneden met oude scheermesjes. Hij kon ontsnappen en vluchtte naar het huis van zijn nonkel.

Hoe het ook zij, werden hem naast de zweepslagen ook messneden toegebracht, een gegeven dat hij inderdaad op zijn persoonlijk onderhoud op 29 januari 2010 niet vermeld heeft.

Verzoeker herinnert zich niet incoherente verklaringen te hebben afgelegd.

Hoe het ook zij, kunnen volgens de vaststaande rechtspraak van uw Raad geattesteerde zware psychologische problemen bepaalde incoherenties wel degelijk verklaren, en aldus ook in casu. Verzoeker verwijst naar het medisch attest afgeleverd op 1 maart 2018, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt (stuk 5):

'Probleemstelling Patiënt die ernstige dysfunctie vertoont. Hij werd bij alle collega huisartsen hier in de groepspraktijk reeds buitengegooid wegens onaangepast (ook seksueel) gedrag. 2 jaar geleden onder artikel 60 aan het werk, wat na een maand werd stopgezet omwille van dramatische gedragsstoornissen, veel te laat komen, obsessief met lichamelijke lachten bezig zijn (maagpijn, neusverstopping, ...). Iets regelen is met hem onbegonnen werk. Hij is even spoorloos en dakloos geweest. Enkel een 'inkomen' en inwonen bij broer kan hem min of meer uit de marginaliteit houden, m.i.

Antecedenten Dysexecutief syndroom, gedragsstoornissen waarschijnlijk in kader van posttraumatisch stressyndroom. Stoornis van planmatig handelen en inhibitiecontrole. 2015. (...).

Zo blijkt dat net omwille van zijn posttraumatisch stressyndroom ten gevolge van de vervolging door de Taliban verzoeker mogelijk bepaalde incoherente verklaringen heeft afgelegd.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt wel degelijk dat de gegronde vrees tot vervolging in hoofde van verzoekende partij destijds vaststond en nog steeds vaststaat. Verwerende partij is van kennelijk foutieve informatie uitgegaan.

Door de vluchtelingenstatus van verzoeker niet te bevestigen, niettegenstaande het vervullen van de vooropgestelde erkenningsvoorwaarden (zoals terecht werd vastgesteld in 2010), schendt verwerende partij artikel 1, A2 Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3, §1 Vreemdelingenwet juncto artikel 55/3/1, §2, 2° Vreemdelingenwet.

Nu de intrekking van de vluchtelingenstatus (minstens overwegend) gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens, schendt verwerende partij daarnaast haar materiële motiveringsplicht én het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker benadrukt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de intrekking in hoofdzaak gebaseerd is op het feit dat verzoeker tot tweemaal toe in Afghanistan was. Dit strookt niet met de werkelijkheid en werd foutievelijk en aldus onzorgvuldig vastgesteld door verwerende partij uit de voorgelegde documenten. Het cruciaal en wezenlijk hoofdmotief voor de intrekking van de vluchtelingenstatus is kennelijk onjuist waardoor de intrekking onwettig is."

- In een tweede middel verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- artikel 48/4, §1-2c Vreemdelingenwet
- artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet
- het zorgvuldigheidsbeginsel
- de materiële motiveringsplicht
- artikelen 2 en 3 Formele Motiveringswet".*

Concreet betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing de situatie in de regio van herkomst van verzoeker niet onderzocht, minstens worden de bevindingen van dit onderzoek niet vermeld. Verzoeker citeert uit het EASO-rapport "Afghanistan Security Situation - update" van mei 2018.

Samen met verzoeker had verweerder dan ook tot de conclusie moeten komen dat er anno 2018 nog steeds sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Door niet tot deze conclusie te komen, en terzake ogenschijnlijk zelfs geen onderzoek te voeren, schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële en

formele motiveringsplicht. Immers wordt de bestreden beslissing niet gedragen door alle relevante feitelijke en juridische gegevens (noch veruitwendigt ze deze).

Over de situatie in Jalalabad, waar zijn vrouw en kind thans verblijven en de duidelijke afwezigheid van een reëel intern vluchtalternatief. De bestreden beslissing baseert zich terzake (onder meer) op de inmiddels achterhaalde rapporten van UNCHR van 19 april 2016 en EASO van december 2017. De bestreden beslissing is aldus hoofdzakelijk niet uitgegaan van actuele landeninformatie, hetgeen geleid heeft tot een foutieve en dus onwettige eindbeslissing.

Gelet op het voorgaande ligt er kennelijk geen reëel intern “vluchtalternatief” voor, nu er ook in Jalalabad ten node sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Ook de bestreden beslissing wijst op ‘het grootste aandeel van het geweld dat zich situeert in het Oosten van het land’ (waaronder de Provincie Nangarhar, met Jalalabad als hoofdstad), ‘het gros van het geweld wordt toegeschreven aan de taliban of het ISKP’, ‘het bestaan van complexe aanslagen’, ‘de aard van het gebruikte geweld zorgt ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden’, ‘de regelmaat van terreuraanslagen’, Geheel onbegrijpelijk en onterecht concludeert de bestreden beslissing dat er in Jalalabad geen reëel risico op schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat zijn vrouw en kind in Jalalabad verblijven doet bovendien aan het voorgaande kennelijk geen afbreuk, te meer nu zij de procedure tot gezinshereniging reeds aangevat hebben (zie administratief dossier) en zich aldus kennelijk niet veilig voelen in Jalalabad. Evident wil hij met hen (en niet enkel met zijn schoonfamilie) herenigd worden.

Met de conclusie dat er een reëel intern “vluchtalternatief” bestaat in hoofde van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, alsmede de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht.

In het licht van het voorgaande, en met name gelet op de afwezigheid van een reëel intern “vluchtalternatief” in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, is verzoeker wel degelijk gerechtigd de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

Tenslotte nog dit. In dit verband wijst verzoeker er tenslotte op dat zijn beide broers, A. G. en R. G. die in nagenoeg dezelfde persoonlijke situatie verkeren, de subsidiaire beschermingsstatus wél kregen toegekend. In samenhang met het voorgaande leidt dit *a fortiori* tot de conclusie dat ook verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moest verkrijgen.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Beslissing van de commissaris-generaal van 29 oktober 2010 tot toekenning van de vluchtelingenstatus (stuk 4);
- Medisch attest van 1 maart 2018 uitgereikt door huisartsengroepspraktijk, te Eliaertsstraat 15, 2140 Borgerhout (stuk 5);
- Kopie van verzoekers internationaal paspoort, afgegeven op 19 februari 2016 door de provincie Antwerpen (stuk 6);
- Brief van 12 augustus 2018 van een kennis aan de advocaat van verzoeker (stuk 7).

De inventaris maakt melding van een kopie van het huwelijkscertificaat, maar dit werd niet gevoegd.

3.1.3. In een aanvullende nota van 6 november 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten aan het dossier:

- EASO-rapport “Afghanistan Security Situation - update” van mei 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport “Country Guidance Afghanistan” van juni 2018 (stuk 2).

3.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende documenten:

- Kopie van de Afghaanse huwelijksakte, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting, met een vertaling naar het Engels (stukken 1-2);
- Omslag waarmee stukken 1 en 2 werden verzonden (stuk 3);

- Evaluatie van verzoekers cognitieve toestand van 9 maart 2015 door lic. J. Saerens (stuk 5);
- Bloedonderzoek van 14 maart 2018 van arts A. Swolfs (stuk 6);
- Medisch attest van 19 maart 2018 van arts A. Swolfs (stuk 8);
- Medisch attest van 10 februari 2016 van arts A. Swolfs (stukken 9-10);
- Medisch attest van 14 oktober 2015 van arts A. Swolfs (stuk 11);
- Medisch attest van 31 januari 2018 van arts A. Swolfs (stuk 12);
- Onderzoeksresultaat van het recht op bijzondere tewerkstellingsondersteunende maatregelen van VDAB van 13 augustus 2015 (stuk 13);
- Beslissing van FOD Sociale Zekerheid betreffende het recht op tegemoetkoming als persoon met een handicap van 29 februari 2016 (stuk 14).

Er wordt ook melding gemaakt van foto's van het huwelijk (stuk 4), maar deze werden niet gevoegd. Een stuk 7 wordt niet vermeld en ook niet gevoegd.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In voorliggend geval wordt in het bijzonder de toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet onderzocht. Deze bepaling legt op dat de erkende vluchtelingenstatus wordt ingetrokken door de commissaris-generaal

- ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of
- ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

3.3. De intrekking van de vluchtelingenstatus is onder meer gesteund op de vaststelling dat verzoekers verklaringen, afgelegd tijdens het CGVS-interview van 27 september 2010 bedrieglijk waren, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning als vluchteling. Indien deze eerste hypothese is vervuld, namelijk verzoeker werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning, volstaat dit voor de intrekking van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met betrekking tot enerzijds zijn ontsnapping van de taliban en anderzijds zijn lichamelijke verwondingen. Hij voert in het verzoekschrift aan dat hij zich de tegenstrijdige verklaringen niet herinnert en verwijst naar zijn minderjarigheid en zijn psychische gesteldheid. Ter terechtzitting legt verzoeker nog bijkomende stukken neer om zijn betoog verder te onderbouwen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met verzoekers voorgestelde psychische gesteldheid. Integendeel, de bestreden beslissing geeft zelfs aan dat hij wordt beschouwd als *“een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen”*. Hierbij merkt de Raad op dat tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 september 2010 er mogelijks al indicaties waren dat verzoeker, toen ook nog minderjarig, zijn psychische gesteldheid fragiel was (CGVS-gehoorverslag, stuk 9, *in fine*). Verzoeker staaft dit toen ook met een attest dat een medicamenteuze behandeling voorschrijft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 3). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 juli 2018 gaf verzoeker aan dat hij veel stress heeft, als hem wordt gevraagd naar persoonlijke problemen, maar dit werd niet verder bevraagd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12). Gelet op de nieuwe elementen die verzoeker in het verzoekschrift (stuk 5) en ter terechtzitting bijbrengt (aanvullende nota, stukken 5-6 en 8-14), kan de Raad niet tot bevestiging of de hervorming komen van de bestreden beslissing, aangezien die elementen verder moeten worden onderzocht om te kunnen beoordelen vooreerst of verzoekers voorgehouden psychische gesteldheid kan worden aangenomen, om deze daarna desgevallend in rekening te brengen.

De feiten betreffende verzoekers terugkeer, namelijk eerst voor een huwelijk dat al dan niet in Baghlan dan wel in Peshawar of Islamabad gebeurde, ten tweede verzoekers reis naar Istanbul, dan wel naar Kabul, en terug, vallen onder de tweede hypothese waarbij wordt beoordeeld of de vreemdeling zijn persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Los van de bovenstaande opmerkingen aangaande de motieven van bestreden beslissing wat de eerste hypothese betreft, blijken de motieven wat de tweede hypothese betreft geen elementen die kunnen leiden tot het besluit dat verzoekers huidige gedrag - zijn terugkeer in 2015 naar Pakistan dan wel Afghanistan - – aantoont dat in zijn hoofde *ab initio* geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig was en dat hij aldus in 2010 ten onrechte als vluchteling zou zijn erkend.

De Raad kan niet tot de bevestiging of de hervorming komen van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen, omdat essentiële elementen ontbreken.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd in toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 augustus 2018 wordt vernietigd.

Artikel 4

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP